שנשכו כלבו של בעל הבית פמור "נגח הוא

שורו של בעל הבית חייב ינפל לבורו

והבאיש מימיו חייב היה אביו או בנו לתוכו

משלם את הכופר שואם הכנים ברשות בעל

החצר חייב רבי אומר יבכולן אינו חייב עד שיקבל עליו (6 לשמור: גמ' מעמא דשלא

ברשות הא ברשות לא מיחייב בעל קדירות

בנזקי בהמתו דבעל חצר ולא אמרינן קבולי

קביל בעל קדירות נטירותא דבהמתו דבעל

חצר מני רבי היא דאמר כל בסתמא לא

קביל עליה נטירותא אימא סיפא אם הכנים

ברשות בעל חצר חייב אתאן לרבנן דאמרי

בסתמא נמי קבולי קביל עליה נמירותא ותו

רבי אומר בכולן אינו חייב עד שיקבל עליו

בעל הבית לשמור רישא וסיפא רבי ומציעתא

רבנז אמר ר' זירא יתברא מי ששנה זו לא

שנה זו רבא אמר כולה רבנן היא וברשות

שמירת קדירות קבל עליו בעל החצר ואפילו

נשברו ברוח: הכנים פירותיו לחצר בעל

הבית וכו': אמר רב ילא שנו אלא שהוחלקה בהן יאבל אכלה פטור מאי

מעמא יהוה לה שלא תאכל אמר רב ששת אמינא ייכי ניים ושכיב רב אמר

להא שמעתא דתניא סיהנותן סם המות לפני בהמת חבירו פמור מדיני

אדם וחייב בדיני שמים סם המות הוא דלא עבידא דאכלה אבל פירות

דעבידא דאכלה בדיני אדם נמי מיחייב ואמאי הויא לה שלא תאכל אמרי הוא

הדין אפילו פירות נמי פטור מדיני אדם והא קמ"ל דאפי' סם המות נמי דלא

עבירא דאכלה חייב בדיני שמים ואיבעית אימא סם המות נמי באפרזתא דהיינו

פירי: מיתיבי האשה שנכנסה למחון חמים אצל בעל הבית שלא ברשות

ואכלתן בהמתו של בעל הבית פמור אם הוזקה חייבת ואמאי נימא הוה לה

שלא תאכל אמרי ומי עדיפא ממתניתין דאוקימנא שהוחלקה בהן ודקארי לה

מאי קארי לה אמר לך בשלמא מתניתין קתני אם הוזקה בהן שהוחלקה בהן

הוא אבל הכא קתני אם הוזקה ולא קתני בהן אכילה הוא דקתני ואידך

אמר לך לא שנא' ת"ש הכנים שורו לחצר בעה"ב שלא ברשות ואכל חמין

והתריז ומת פטור ואם הכנים ברשות בעל החצר חייב ואמאי ה"ל שלא

יאכל אמר רבא ברשות אשלא ברשות קרמית ברשות שמירת שורו

קבל עליו ואפי' חנק את עצמו: איבעיא להו היכא דקביל עליה

נמירותא מהו ידנפשיה הוא דקביל עליה או דלמא אפילו נמירותא דעלמא

קביל עליה ת"ש דתני רב יהודה בר סימון בנזקין דבי קרנא הכנים פירותיו

לחצר בעל הבית שלא ברשות ובא שור ממקום אחר ואכלן פמור ואם

הכנים ברשות חייב מאן פמור ומאן חייב לאו פמור בעל חצר [וחייב בעל חצר] אמרי לא פמור בעל השור וחייב בעל השור ואי בעל השור בעל חצר] אמרי לא פמור בעל השור וחייב בעל השור ואי בעל השור

בינה מ., ב) [שבת נב: וש"נ

וטי׳ חומ׳ כחובות טה: ד״ה

ב) לחמו נו.. ו) בס"א: הני.

לפול מגלים לכל מו שלי (ז נועיין תוספות לקמן מח: ד"ה ושמואל],

הגהות הב"ח

(ה) במשנה עד שיקבל

עליו בעל הבית לשמור:

(ב) תום' ד"ה אימא וכו'

לין הוא שיפטר לרבי: (ג) ד"ה ואפילו וכו׳

דאינו אלא מכאה:

לעזי רש"י

.[אינפונדר"א]

מחלה בבהמה.

מברא], ג) לקמן

ב א מיי פ״ז מהלכוח מקי ממון הלכה

מתנ טשיו מת מושיים מחם בהשנות ובמ"מ טוש"ע שם סעיף ד: מיי שם ופ"ג הל' יג

סב ש"בוט סב מחם סעיף ה ועיין בהג"ה וסימן רצא סעיף ג וסי שלג סעיף א: מו ד מיי שם פ"ג הלכה ועיין בהשגות יבמ"מ סמג שם טוש"ע וצנו נו טמג שם טום ע ח"מ סימן שלג סעיף א: שו ה מיי׳ שם טור ש"ע שם פעיף ב:

סמג שם: ה ז מיי׳ שם פ"ג הלכה "ח ז מיי׳ יד טוש"ע ח"מ סי" שלג סעיף א בהג"ה: מול ש"ע ח"מ סי" מ'מ יי שות ש"ע ח"מ סי" בלח סעיף ה בהג"ה עיין בטור ובב"י שם בטור ובב"י שם ובסימן רלא:

"ז ו מיי׳ שם פ״ד הלכה ב

מוסף רש"י

ואם הכניס ברשות בעל החצר חייב. בנזקו, דכי אמר ליה עול, עול ואנטר לך קאמר ליה (ב"מ פא: ריצה n. רבי אומר כו׳ עד שיקבל עליו לשמור. דעול ותיב ונטר לך קאמר ליה (ב"מ פא:). תברא. קשיין אהדדי יג.) קשיל רישל . (כחורות נוה:). לסיפא פטור מדיני אדם. לשלם, וחייב בדיני שמים. פורענות לשלם לרשעים, שנתכוין להפסיד את ישראל

(גיטיו נג.).

אימא סיפא אם הכנים ברשות כו'. מימה לר"י אמאי לא בותני' היה אכיו או כנו. של בעל הבית בחוכו: משלם את דייק מתחלת הבבא דקתני שלא ברשות ושברתן בהתתו הרופר. בגמ' [מה:] פריך הא תם הוא ואמאי נקט הכים: גבו' טעמא של בעל הבית פטור ברשות חייב דבסתמא קביל עליה נטירותא כרבנן

> היה יכול להקשות רישא וסיפא רבנן ומציעתא רבי וי"ל דמרישא אין יכול לדקדק דשפיר מתוקמא כרבי ושלא ברשות דנקט משום דבעי למתני ואם הווקה בהם בעל הקדירות חייב אבל לא מצי למימר דכולה רבנן ושלא ברשות דנקט משום שברתן בהמה של בעל הבית פטור דמשום הא לא אנטריך דהא בהדיא קתני סיפא ואם הכנים ברשות בעל החצר חייב וא"ת בבא דהכנים שורו היכי מלי למימר נגח לשורו של בעל הבית חייב דוהא שלא ברשות הא ברשות פטור בשלמא קדירות ופירות פטור דכיון דמאליה הווחה בהמתו של בעל הבית דין (כ) שיפטר לרבי דחמר בסתמח לא קביל עליה נטירותא אבל כשנגח שורו לשורו של בעל הבית אפילו לרבי דלא מקבל עליה נטירותא אמאי פטור ברשות לא יהא אלא חלר השותפין ובחלר השותפין חייב וי"ל דעכשיו מובר דלרבי כשתכנים שורו ברשות הרי הוא כאילו מפרש בהדיא שיפטר כל אחד ואחד בנגיחות שורו ובכל נזקין ולפי האמת לרבי אם הכנים שורו ברשות הזיק חייב הוזק

ואפילן נשברו ברוח. ולא דמי להא ביתא קמך דפרק

פטור כדאמרינן לקמן גבי כנוס

שורך ואשמרנו:

הזהב (ב"מ מט: ושס.) (ג) דחין אלח מראה מקום הוא לו ואפילו נותן לו שכר אמר התם דלא מקבל עליה נטירותא ואין נוטל שכר שמירה אלא שכר ביתי:

הוה לה שלא תאכל. אין לפרש דלכך פטור דחשיב כרוח שאינה מלויה דהא לקמיה אמרינן דברשות חייב גבי היה אוכל חטין והתריז ומת משום דברשות מקבל עליה נטירותא ומה בכך והלא ש"ח פטור ברוח שאינה מלויה כדפי' בריש המניח (לעיל דף ס:) אלא היינו טעמא כיון שבמתכוין מביא עליו דבר שמזיקו אינו ראוי זה להתחייב בכך: באפרותא. והה דלה השמעינן בשחרפירותלרבותה

נהט סם המות אע"פ שהיתה אבודה

לגמרי מן העולם אפ״ה פטור מדיני אדם: שובבובה דשחון. רבותא נקט שאף על גב שזה משתכר ברחיים לריך רשות: אר דלמא אפילו מעלמא גמי. וא״ת דאפילו נשברו ברוח מלויה אמר לעיל דקביל וי״ל דמבעיא ליה אי דחוי בעלמא או לא ועו״ל נטירותא דעלמא כגון בבהמות של אחרים דלא מסיק אדעתיה שיכנסן בחצרו ויגחו את שורו של זה מבעיא ליה אבל אם יצא השור חוץ מחזרו של בעל הבית ובאו שוורים ונגחוהו לא מבעיא ליה דהא פשיטא דמהבל עליה נטירותא אפילו מעלמא כיון שיצא חוץ לחזר: מאר לאו פטור בעל החצר וחייב בעל החצר. וא"ת וילך ויתנע מנעל השור ויש לומר כגון דההוא שור הוי של חרש שוטה וקטן דלאו בני תשלומין נינהו א"נ זה יתבע מבעל החלר ובעל החלר יתבע מבעל השור:

דשלה ברשות. משום הכי אם הוזקה בהם בעל קדירות חייב: מני וקשה להחקה בהן בעל הקדירות חייב כרבי ועל הבבא בפני עצמה רבי היא. דאמר בסיפא בכולן אינו חייב כו' דקס"ד דלרבנן כי היכי דבעל חלר ברשות מיחייב ברשות ונגחו שורו של בעל הבית או

בנזקי קדירות דבסתמא קביל עליה נטירותא הכי נמי מיחייב בעל קדירות בנוקי בעל הבית דבסתמא כי יהיב ליה בעל הבית רשותה למיעל הביל עליה קדר נטירותה דלה ליזקו קדירותיו לבעל החלר: מברא. קשה אהדדי רישא וסיפא דת"ק ומי ששנה זו לא שנה זו ותנאי היא אליבא דרבנן מר סבר פליגי רבנן עליה דרבי ומר סבר לא פליגי: אפי׳ נשבריו ברוח. דעול ואנטריה לך קאמר ליה מידי: לא שנו. הא דקתני אם החקה בהן בעל הפירות חייב: אבל אכלה. דעבידא למיכליה והוא סם המות היכא דקביל עליה נטירותא. כגון לרבנן סתמא ולרבי דאמר ליה כנוס

אבל בעל קדירות לא קביל עליה יותר מדאי ומתה: באפרותא. עשב לבהמה: והפריז. אנפורד"א בלע"ו: שורך ואני אשמרנו: דנפשיה. שלא יגחנו שורו ולא ישכנו כלבו:

כווא

רבינו חננאל מתני׳. הקדר שהכניס קדירותיו לחצר בעל הבית כול׳. פיר׳, שלא ברשות, שאמ׳ לו בעל חצר אל תכניסם והכניסם. לפיכד הכניטם ההכניטם, כפיכן חייב בעל קדרות בנזקי בהמות של בעל הבית. פי׳ שבועה היא שנשבע,

ואם הכנים ברשות. לרבנז נטירותא דקדירות יאבל נשברו ברוח. אבל בעל קדירות לא מחייב אפילו בסתמא הכי אוקמה רבא להא מתניתיז. תברא כדגרסינן בפרק ואלו מגלחין בגמרא דסמך הנזיר מאי תברא אמ׳ רב יצחק בריה דרב יהודה ומי ששנה זו לא שנה זו. הכניס פירותיו לחצר בעל הבית שלא ברשות כול׳. אם הוזקה בהו חייב, אמ׳ . בהן בעל הפירות חייב, אלא בשהוחלקה בהן, אבל אם הוזקה מן האכילה פטור. מאי טעמא. היה לה שלא טעמא, היה לה שלא תאכל. וסלקא בהכי דהא אוקמה רבא למתניתין הקדר שהכנים קדירותיו הקרו שהכניט קריותנה לחצר בעל הבית אם הכניס ברשות שמירת הדירות היבל עליו אפילו שורו לחצר בעל הבית אם הכניס ברשות שמירת שורו קיבל עליו . ואפילו חנק עצמו, שינויי נינהו לרבנז אליבא דרב. אפרזתא, והוא סם המות של בהמה. אכל חטים